

Родна Мисъл

ПЕРИОДИЧЕСКИ ЛИСТ
Урежда Редакционен Комитет.

Към читателите ни!

Без да мислим с громки фрази да разгласяваме програмата на нашия периодически лист „Родна мисъл“, ще кажем на кратко, че целта ни е скромна и благородна: **да се борим с враговете на нашето родно искусство и да подкрепяме ония негови скромни ратници, които по една или друга причина не могат да намерят място за своите мисли в колоните на желтата преса.** Макар и малък първоначално по формат, но „Родна Мисъл“ ще дава място на статии, рецензии и критики, които засягат всички въпроси за изкуството: театр, музика, художество, скулптура и пр.

А за успокоение на ония, които смятат, че днес политиката у нас е патентовано право само на няколко личности, заявяваме високо: **с политика няма да се занимаваме.** Затова, всеки интелгент, безразлично към коя политическа групировка се числи, може да бъде сътрудник на нашия лист, стига неговите дописки да не преследват партизански цели.

От редакцията.

За купончетата на Общинския Театр.

Веднага след нещастieto, което сполетя нашия Народен театр — изгарянето на театралната му сграда, образуваха се в София и провинцията комитети, които си поставиха за цел да събират помощи за доизграждането на този храм на изкуството. Не само комитетите, но и самия Народен Театр тръгна от град в град, разделен на групи, да играе пиеси из своя репертуар само да се допринесе повече за идеята. Разни банки, дружества, корпорации и частни лица се надпреваряха да подаряват, едни повече, други по-малко. Учениците и учениците също не останаха назад. С една дума всеки любител на сценичното искусство побърза да направи нещо според силите си.

Какво стори управлението на нашия Варненски Общински Театр? Вместо да се притече заедно с всички на по-

мош за по-скорошното предотвратяване на злото, вместо да проагитира идеята за доизграждането на единствената българска театрална сграда, вместо да даде няколко представления с повишени цени за в полза на този фонд, това управление използва възбуденото настроение на гражданството за свои лични цели и поема инициативата за образуване на комитет, който щял да събира помощи за доизграждането на Варненския О. Театр. Идеята като идея, не е лоша. Но питаме се ние, сега ли беше време да се запrikaзва отново за този недовършен театр? Варненци свикнаха да гледат вече на него като на някаква развалина останала от старите времена. Едни партии оставиха спокойно тия развалини да се рушат от времето и атмосферните влияния, други ги приспособиха за готварско заведение на своите

партизани, трети дават възможност гаргите и чайките да се плодят вътре, но никой не се зае сериозно да популяризира идеята за довършването на тия голи стени. Трябваше да изгори Нар. Театр, за да се отворят очите и на варненските театрали. Е добре, народната поговорка казва: по-добре късно от колкото никога. Какви средства се вземаха за събиране на нужния фонд?

Не преди много в колоните на в-к „Варненска поща“ се изброиха начините за събиране на необходимите суми. Между тях имаше такива, които предизвикаха смях и подигравки в гражданството, други поставиха в недоумение бедния работнически народ, а трети бидоха осмени и от самите хора на театра. Така например, предвиждаше се, че всеки артист или трупа, които идват в града ни да дават представления, са длъжни да жертват по едно и за в полза на Общ. Театър. След като в „Варнен. поща“ беше вече съобщил това решение, дойде Смирнов, антрепрениран, както казват, от близки хора на Общинския Театр, и на г. Преславски, който е и един от инициаторите на идеята за събиране помощите. Г-н Смирнов събра една огромна сума от варненското гражданство, с помощта на рекламата която му се направи, и си отиде мъжком, без да става въпрос за някакво благотворително представление. Преславски помогна доста за даването на този концерт на Смирнова, но фонда не получи нищо.

Предвиждаше се да се събират проценти от обявленията на вестниците. Като се има предвид, че и държавата взима своя дял от тия обявления, и че журналистиката у нас и без туй не е много изобилна, повечето редакции не се подвоумиха да се откажат от тая почит, която комитетата им направи. Заговори се за някакъв данък на белия хляб и градинските скамейки, но това пре-

дизвика негодувание в бедните слоеве на обществото. Много други още начини и средства за събиране помощи се ухаха и глупави и неудобни. Единственият най сигурен доход комитетата се опита да реализира чрез натрапването на някакви си купончета. С тия купончета трябвало да се снабдяват и кинематографите, и сладкарите, и бакалите, и хлебарите, и кафеджиите, и бирарите и кои не още. Какво се постигна и с туй? Едно голямо нищо. Кинематографите отказаха да натрапват на своите посетители тия купончета, бакалите и хлебарите също, сладкарите тоже. Остана само едно сигурно средство — касата на Общин. Театр. Ако идете там, с цел да си купите входен билет, касиера ви натрапва най-невъзмутимо и едно купонче, без да Ви пита желаете ли го, или не. Тъй му заповядали на човека, тъй прави. И с тия купончета Комитетата за доизграждане на В. О. Т. мисли да върши големи работи. Далечното бждаше ще покаже добрият или лош резултат от продаването на купончетата. Сега нас ни интересува само следното: **Кой печати тия купончета, кой ги пази, кой ги контролира, кой събира и държи събраните от тях суми, и какви мерки са взети за да не станат и най-малките даже злоупотребления с тях?**

Задаваме тия въпроси и чакаме отговор както от почетния директор на Общинския театър г. Преславски, тъй и от Комитетата за събиране помощите.

Когато гражданството отдели от своите оскудени средства за разни фондове и благотворителни цели, то има право да запита: **Къде се съхраняват неговите пари, кой ги пази и кой контролира тяхното изразходване?**

Обръщаме вниманието също на „Дома на изкуството“, който наскоро се основа в града ни, да има предвид тази работа с купончетата. В „Дома“ влизат хора, които обичат театра и са работили за него много повече от колкото всякакви други самозванни театрари. Нека тоя „Дом на изкуството“ бжде верен страж за вървежа не само на театралните работи, а вжобше на изкуството у нас.

Желателно е и „Дома“ да си каже думата по тоя въпрос...

Г. Игнатов.

(Б. Р. Всеки гражданин трябва да бжде оставен свободен да пожертвува за доизграждането на В. О. Т. толкова, колкото може и желае. Таксуването на съестни продукти с купончета във вид на данък е и вредно и некрасиво, понеже тъй допринася, макар и частично, за увеличаване на скъпотията. Данъци могат да налагат държавата и общините, но не и разни благотворителни комитети).

Отговор.

По повод писаното от г. Байчев в „Театр и Музика“ бр. 64, какво г. Гржнчаров бил решил да бойкотира В. О. Театр, понеже му били отхвърлени пиесите, редакцията ни се интересува и узна следното: г-н Гржнчаров до днес не е предлагал никакви свои пиеси на В. О. Театр, следователно, не е имало и какво да му се отказва. А колкото до желанието на г. Байчев да играе ролята на критик, твърдейки, че Гржнчаровите пиеси били глупави и блудкави, оставяме на многобройната публика, която ги посети, да сяди за тях. Пиесата „Сабин“ е играна само във Варна 21. словом двадесет и един път, а в провинцията повече от сто пъти. Не можем да допуснем, че варненци ще посрещнат една глупава пиеса тъй радушно. Верно е, че в пиесите на г. Гржнчаров има някои технически несвършенства, от които не са лишени даже и драматическите творения на най-добрите наши писатели, но да се пише, че те били „глупави“ и „блудкави“, след като г. А. Байчев сам в своите „прочути“ дописки до софийските вестници е писал нещо добро за тия същите пиеси, е смешно. Това издава скритата злоба на дописника спрямо нашия млад писател и поет г-н Гржнчаров. И чудно е, когато „критика“ г-н Байчев предлага на г-н Гржнчаров да прочете баснята за „Магарето и Славей“, кого мисли г.

Байчев да оприличи с магарето — самия критик или критикувания. Оставяме на г-н Байчев да определи, кой играе ролята на магарето. Г. И.

ХРОНИКА.

Концерта на Струния оркестр на 8-а пех. Прим. Дружина, даден в неделя сл. пл. в салона на Военния клуб с участието на г-жа Попова, г-н К. Киров и др. излезе блестящ. Изпълнени бяха работи на Weber, Puccini, Beethoven, Brahms и др. Желателно е тия концерти да се направят достъпни за всички като се дават с намалени цени в някой от тукашните театри.

Софийските театри: Народен, Свободен и Кооперативен ще посетят града ни след великденските празници.

Тартюф, известната комедия на Молиера, ще бжде представена наскоро от Нашия Общински Театр с участието за г-жа Шиварова и г-н Бжваров.

Ученичките от Варненската Девическа Гимназия са дали в събота един концерт в гр. Шумен, прихода от който е бил за в полза на фонда „Ученически оркестр“.

Драматическата трупа под управлението и режисьорството на артиста г-н Л. Паспалев продължава редовно да дава с успех своите представления в зала „Освобождение“, макар и да не е субсидирана от никого. Ансамбля на тая трупа, който с някой единични изключения не отстъпва на оня от В. О. Театр, ще бжде попълнен с нови сили. За сега влизат в него следните лица:

Г-н Л. Паспалев бивш режисьор на Бургаския, Ст. Загорския и Пернишки театри. Г-жа В. Паспалева, наша съгражданка, която се прояви в няколкото пиеси, които трупата даде, като актриса с големи артистически заложби. Г-да М. Богданов и К. Балабанов бивши артисти от Вар. Общ. Театр, г. Кирчев и др.

Печатарската Производ. Кооперация „Единство“ ни моли да съобщим, че фирмата е регистрирана във Варнен. окр. съд с определение № 819 от 22.III 1923 г. и е наела най-добрата и модерна печатница „Зора“, снабдена с модерни машини и букви.

Адрес на Редакцията ул. Драгоман 22.

Телефон 121
ПЕЧАТНИЦА ЗОРА
наемател
Печатарска Произв. Кооперация „Единство“
ВАРНА